

רע"פ 2648/14 - יעקב ביריוטי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 2648/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: יעקב ביריוטי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, בעפ"ת 15713-01-14, מיום 25.2.2014, שניתן על ידי כב' השופט הבכיר א' כהן

בשם המבקש: עו"ד אשר אקסלרד

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט הבכיר א' כהן), בעפ"ת 15713-01-14, מיום 25.2.2014. בפסק דינו דחה בית המשפט המחוזי, את ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בירושלים (כב' השופטת מ' קסלטי), בת"ד 1220-07-12, מיום 8.12.2013.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום במסגרתו ייוחסו לו העבירות הבאות: נהיגה ברשלנות שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש, לפי סעיף 262(2) בצירוף עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961; גרימת נזק לאדם, לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); ונסיעה ברכב כאשר דלתותיו אינן סגורות ולא ננקטו אמצעי הזהירות הנדרשים להבטיח את של נוסע, לפי תקנה 79(ב) לתקנות התעבורה.

מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 12.2.2012, בשעה 09:50 לערך, נהג המבקש באוטובוס ציבורי של חברת "אגד" בירושלים. המבקש עצר את האוטובוס בצד הדרך לשם העלאת נוסעים. לשם כך, פתח המבקש את דלתות האוטובוס. לאחר מכן, סגר המבקש את הדלתות, בעוד שאחד הנוסעים (להלן: המתלונן) מנסה לעלות לאוטובוס, והחל בנסיעה. כתוצאה מכך, נסגרו דלתות האוטובוס על המתלונן והוא נלחץ ביניהן. כאשר פתח המבקש את דלתות האוטובוס, נפל המתלונן ונחבל חבלה של ממש. מכתב האישום עולה, כי כתוצאה מהנפילה, נגרם למתלונן שבר בצלעותיו והוא אושפז למספר ימים בבית החולים.

3. ביום 2.12.2013, הרשיע בית המשפט את המבקש, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בהכרעת דינו, העדיף בית המשפט לתעבורה את עדותו של המתלונן על פני עדותו של המבקש. בית המשפט לתעבורה מצא את גרסת המתלונן מהימנה, ודחה את ניסיונות המבקש לערער את מהימנותה. בהתאם לכך, קבע בית המשפט לתעבורה, כי המבקש סגר את דלתות האוטובוס על המתלונן, וכאשר פתח אותן, הוא גרם לנפילתו של המתלונן ארצה, וכתוצאה מכך נגרמו למתלונן חבלות של ממש. מנגד, מצא בית המשפט לתעבורה את עדותו של המבקש בלתי מהימנה, ועמד עד כך כי מדובר בעדות "מוכוונת מטרה", שנועדה לצמצם את מידת מעורבותו בפגיעה שנגרמה למתלונן. בית המשפט לתעבורה דחה את גרסת המבקש, לפיה המתלונן הדף בידיו את דלתות האוטובוס וכתוצאה מכך נפל ארצה ונחבל.

4. ביום 8.12.2013, גזר בית משפט השלום את עונשו של המבקש, והשית עליו את העונשים הבאים: קנס בגובה 2,500 ש"ח, לתשלום ב- 5 תשלומים שווים; פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 3 חודשים; 100 שעות שירות לתועלת הציבור, ואם יימצא בלתי מתאים לביצוע השל"צ ייפסל רישיונו של המבקש לחודשיים נוספים; 5 חודשי פסילה על תנאי, למשך 3 שנים.

5. בגזר דינו, עמד בית המשפט לתעבורה על חומרת העבירות בהן הורשע המבקש, ועל כך כי הן נושאות בצידן עונש מינימום של פסילת רישיון למשך 3 חודשים. עם זאת, קבע בית המשפט לתעבורה, יש להשית על המבקש עונש פסילה ארוך יותר, וזאת לנוכח התוצאות הקשות של מעשי המבקש, אשר גרמו למתלונן חבלה של ממש. לאחר שעמד על מתחם הענישה הראוי בעבירות בהן הורשע המבקש, השית בית המשפט לתעבורה על המבקש את העונשים שפורטו לעיל.

6. המבקש הגיש ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה, לבית המשפט המחוזי בירושלים, וביום 13.3.2014, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור. בית המשפט המחוזי עמד על כך, כי למרות הניסיון לשוות לערעור של המבקש אופי עקרוני, בסופו של דבר, מדובר בערעור כנגד קביעות עובדתיות של בית המשפט לתעבורה. בית המשפט המחוזי קבע, כי התוצאה אליה הגיע בית המשפט לתעבורה היא נכונה וראויה, וכי אין כל פסול בכך שאחריות נהגי האוטובוס לוודא כי השטח עליו נסגרות דלתות האוטובוס נקי מכל אדם, תחול גם על נוסעים המבקשים לעלות אל האוטובוס, ולא רק על נוסעים היוורדים ממנו. אשר לעונש שהשית בית המשפט לתעבורה על המבקש, קבע בית

המשפט המחוזי, כי הוא אינו חמור ואינו מצדיק התערבות של ערכאת הערעור.

בקשת רשות הערעור

7. ביום 9.4.2014, הגיש המבקש, באמצעות עו"ד אשר אקסלרד, בקשת רשות ערעור לבית משפט זה. בבקשתו, חוזר המבקש על אותן טענות, שהעלו על ידו בפני הערכאות הקודמות. לטענת המבקש, שגה בית המשפט לתעבורה משהרשיע את המבקש בעבירה של נסיעה ברכב כאשר דלתותיו אינן סגורות, מבלי שננקטו אמצעי הזהירות הנדרשים להבטיח את של נוסע, לפי תקנה 79(ב) לתקנות התעבורה. זאת, כך נטען, מן הטעם שבעת גרימת החבלה למתלונן, האוטובוס בו נהג המבקש לא היה בנסיעה, אלא עמד במקום. לפיכך, נטען, לא מתקיים יסוד הנסיעה ברכב הנדרש לשם הרשעה בעבירה. עוד נטען, כי שגה בית המשפט לתעבורה משהעדיף את גרסת המתלונן על פני גרסת המבקש, וזאת שעה שגרסתו של המבקש נתמכה בעדות מהנדס, לפיה דלתות האוטובוס מתוכננות כך שאינן יכולות להיסגר, כאשר מצוי חפץ או אדם בטווח סגירת הדלתות. אשר לעונש שהשית בית המשפט לתעבורה על המבקש, נטען כי הוא חריג בחומרתו, ואינו מתחשב בעברו התעבורתי של המבקש, שאינו מכביד, ובעובדה כי הוא זקוק לרישיון נהיגה לשם פרנסתו.

לאור האמור לעיל, התבקשתי ליתן למבקש רשות ערעור.

דין והכרעה

8. לאחר שעיינתי בבקשה לרשות ערעור ונספחיה, נחה דעתי כי דינה של הבקשה להידחות.

9. הלכה מושרשת וידועה היא, כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה רק לעיתים נדירות בהן מעלה הבקשה שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית, החורגת מעניינם של הצדדים, או במקרים בהם מתעורר חשש לעיוות דין או אי-צדק שנגרמו למבקש (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 1648/14 יפרח נ' מדינת ישראל (8.4.2014); רע"פ 1650/14 טולידאנו נ' מדינת ישראל (8.4.2014)).

עניינו של המבקש אינו עומד בתנאים אשר פורטו לעיל, לשם קבלת רשות ערעור בפני בית משפט זה. כפי שציין בית המשפט המחוזי בפסק דינו, המבקש מנסה לשוות אופי עקרוני לבקשתו, אך למעשה מדובר בניסיון לערער על קביעות עובדתיות שקבעה הערכאה הדיונית. ככזו, אין הבקשה מעלה כל שאלה משפטית או ציבורית רחבת היקף. כמו כן, לא מצאתי כי מדובר באותם מקרים חריגים העולים כדי אי-צדק או עיוות דין שנגרם למבקש. דין הבקשה להידחות מטעם זה בלבד.

10. למעלה מן הנדרש, אתייחס בקצרה גם לגופם של דברים. אין ממש בטענתו של המבקש, לפיה לא התקיימו יסודות העבירה הקבועה בתקנה 79(ב) לתקנות התעבורה. גם אם חבלותיו של המתלונן נגרמו בעת שהאוטובוס עמד במקום, לצורך העלאת נוסעים, עצירה זו היא חלק אינטגרלי מהנסיעה והנהיגה באוטובוס, ועל כן אין כל ספק כי

התקיימו במבקש יסודות העבירה. ניסיונו של המבקש להבחין בין פרק הזמן בו האוטובוס עומד לצורך פריקה והעלאה של נוסעים, לבין פרק הזמן בו הוא נוסע, הוא מלאכותי ואינו מתיישב עם תכלית ההוראה. לפיכך, אין ממש בטענה, לפיה פרקי הזמן בהם האוטובוס מצוי בעצירה זמנית לצורך העלאה ופריקה של נוסעים, אינם חלק מהנסיעה והנהיגה בו, ולא מתקיימים בהם יסודות העבירה הקבועה בתקנה 79(ב) לתקנות התעבורה.

11. כמו כן, אין ממש גם בטענה לפיה חוות דעת המהנדס שהוגשה לבית המשפט לתעבורה, לפיה דלתות האוטובוס אינן יכולות להיסגר, כאשר מצוי עצם זר בטווח סגירת הדלתות, סותרת את גרסת המתלונן ומפריכה אותה. מחוות דעת המהנדס שהוגשה לבית המשפט לתעבורה עולה, כי דלתות האוטובוס מתוכננות להיפתח באופן אוטומטי, כאשר ישנו חפץ או אדם המצויים במפתן הדלת ומונעים ממנה להיסגר באופן מלא. זאת, באמצעות חיישני לחץ אשר מתריעים כאשר הדלתות נסגרות על אדם העומד בטווח הסגירה. לפיכך, חוות הדעת אינה שוללת את האפשרות שהדלתות נסגרו על המתלונן בידי המבקש, אלא רק מעלה את האפשרות שהפתיחה שלהן, אשר כתוצאה ממנה נפל המתלונן ונחבל, נעשתה באופן אוטומטי ולא על ידי המבקש. לפיכך, חוות הדעת אינה סותרת את גרסת המתלונן.

12. אשר לעונש שהשית בית המשפט לתעבורה על המבקש, אינני סבור כי הוא חמור כלל ועיקר בהתחשב בעבירות בהן הורשע המבקש ובנסיבות המקרה, ולא מצאתי כי יש מקום להתערב בגזר דינו של בית המשפט לתעבורה.

13. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, י' בניסן התשע"ד (10.4.2014).

שׁוֹפֵט